

НАУКОВИЙ ДИСКУРС: ШЛЯХИ ДО (ВЗАЄМО)РОЗУМІННЯ

Дискурс вважають особливим „ментальним світом” з притаманним йому „духом часу”. Науковий дискурс відображає діалог різних картин світу, різних культурних позицій, які можуть не збігатися в часі та просторі наукових думок [1]. У дискурсі, котрий справді є „мовою, зануреною в життя” [2; 3], у тому числі науковому, відбувається вся специфіка людської поведінки крізь призму мовленнєвої діяльності. На розвиток та становлення англо-американського наукового дискурсу значною мірою вплинули етнокультурні та історичні фактори. Його сучасний стан – результат тривалого еволюційного процесу. Оволодіння особливостями англійської мови науки (зокрема *EAP* (*English for Academic Purposes*) та *ESP* (*English for Specific Purposes*) і, передусім, *EST* (*English for Science and Technology*) як важливим засобом міжнародного наукового спілкування є неможливим без ретельного вивчення специфіки – як вербальної, так і візуальної – цього типу дискурсу, що є актуальним завданням, зокрема з огляду на сучасний статус англійської мови, а також в аспекті такого важливого напрямку лінгвістики, як загальна теорія міжмовних відносин [4, с. 5]. Динаміка наукового дискурсу відображає глибокі проблеми соціальних та культурних змін і має чітку антропологічну спрямованість. Останнім часом в англійській мові науки спостерігаються процеси, подібні до тих, що їх зазнає медійний дискурс, літературна мова. Науковий дискурс не є чимось однорідним, єдиним та усталеним – його жанрова структура зазнає істотних змін: відбувається змішування жанрів, з’являються нові жанри та жанрові різновиди, натовість інші жанри трансформуються або зникають. Поява та розвиток вторинних жанрів, та й у цілому гібридизація жанрів є цікавим об’єктом лінгвістичних досліджень [5, с. 26].